

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (3)
Cei trei împărați care au venit la Elisei
J.T. Mawson

2 Împărați 3, 9-15: Împăratul lui Israel, împăratul lui Iuda și împăratul Edomului, au plecat; și, după un drum de șapte zile, n-au avut apă pentru oștire și pentru vitele care veneau după ea. Atunci împăratul lui Israel a zis: „Vai! Domnul a chemat pe acești trei împărați ca să-i dea în mâinile Moabului!” Dar Iosafat a zis: „Nu este aici niciun proroc al Domnului, prin care să putem întreba pe Domnul?” Unul din slujitorii împăratului lui Israel a răspuns: „Este aici Elisei, fiul lui Șafat, care turna apă pe mâinile lui Ilie.” Și Iosafat a zis: „Cuvântul Domnului este cu el.” Împăratul lui Israel, Iosafat, și împăratul Edomului, s-au pogorât la el. Elisei a zis împăratului lui Israel: „Ce am eu a face cu tine? Du-te la prorocii tatălui tău și la prorocii mamei tale.” Și împăratul lui Israel i-a zis: „Nu! Căci Domnul a chemat pe acești trei împărați ca să-i dea în mâinile Moabului!” Elisei a zis: „Viu este Domnul oștirilor, al Cărui slujitor sunt, că, dacă n-aș avea în vedere pe Iosafat, împăratul lui Iuda, pe tine nu te-aș băga deloc în seamă, și nici nu m-aș uita la tine. Acum aduceți-mi un cântăreț cu arfa.” Și pe când cânta cântărețul din arfă, mâna Domnului a fost peste Elisei.

Harul eliberator – „Acum aduceți-mi un cântăreț cu arfa.”

Cum sunt aduși la unison oamenii care nu sunt una

Trei împărați – edomitul păgân, Ioram cel încăpățânat și Iosafat cel temător de Dumnezeu – au alcătuit o alianță deosebită, o alianță care a plăcut diavolului, dar care a întristat inima Dumnezeului lui Avraam. Nu este de mirare că nenorocirea a venit repede și sigur. Cum ar putea să aibă reușită, ceva la care un copil al lui Dumnezeu ia parte, hotărăște și înfăptuiește fără să se adreseze Domnului și în tovărășia acelor care urăsc pe Domnul?

Așa au ieșit acești împărați, »și, după un drum de șapte zile, n-au avut apă pentru oștire«. Se părea că temerile împăratului lui Israel se vor împlini: »Vai! Domnul a chemat pe acești trei împărați ca să-i dea în mâinile Moabului!«

Atunci gândurile lui Iosafat se îndreaptă spre Domnul și el dorește să știe – pentru prima dată în această aventură sortită nenorocirii – ce zice Domnul în privința aceasta. Și, o! tu îndurare minunată, când a întrebat de existența unui profet, Elisei, omul lui Dumnezeu, stătea înaintea lui.

Să luăm seama la acest fapt, căci ne va fi de ajutor în continuare la studiul temei noastre. Învățăm din aceasta, ca și din multe alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu, că gândurile celor sfinți nu se îndreaptă în zadar spre El, și nu contează împrejurările în care ei se găsesc, și nici din ce cauză au ajuns în aceste împrejurări. El este gata să răspundă, în timp cei ei încă mai strigă. »Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a scăpat din necazurile lor.« Cât de mare este compasiunea Dumnezeului nostru!

Disonanța acestei legături nelegiuite a lovit dureros pe profet; duhul lui, care era în unison cu Dumnezeu, s-a neliniștit și el nu ar fi rostit niciun cuvânt, dacă înaintea lui nu ar fi stat un sfânt aflat în necaz. Dar înainte ca să poată

roști cuvântul Domnului, a trebuit să vină un cântăreț la un instrument cu coarde. Armonia trebuia să ia locul disonanței.

Vrem să trecem acum de la imagine la învățătură. Sunt mii de creștini care se plâng de lipsă de binecuvântare și cu toată aparenta căutare stăruitoare nu găsesc apele înviorării spirituale. Viața lor spirituală se aseamănă unei pustii, »pustia Edom«. Slujba lor și rânduiețile lor religioase au devenit o chestiune de obișnuință, uneori chiar o povară – și se minunează, de ce este așa!

În cele mai multe cazuri motivul nu trebuie căutat departe. Este tovărășia cu lumea, precum și năzuința după lucrurile care satisfac dorințele nelegiuite. În fiecare caz are loc aceasta, deoarece viața nu este în armonie cu Dumnezeu.

Este nevoie de un cântăreț la un instrument cu coarde, care să scoată viața din această stare și să-i armonizeze acordurile, în așa fel ca dezacordurile actuale ale melodiei să facă loc unei vieți supuse lui Dumnezeu. Cântărețul la instrumentul cu coarde a venit în acest scop din cer, dar cât de ușor și de repede uită creștinii, că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu locuiește în ei și cât de ușor și de repede lucrurile deșarte ale acestei lumi atrag inima și gândurile omului. Atunci Cântărețul ceresc se întristează, viața nu mai este în armonie cu Dumnezeu și apele nu mai curg nici ca cântări de laudă, care să se înalțe spre Dumnezeu, și nici ca binecuvântare spre oameni.

Hristos este tonul predominant, după care fiecare notă a vieții noastre trebuie să se acordeze, și Duhul Sfânt este cu noi, ca să ne învețe: unde este Hristos și de ce este El acolo. El șade pe Tronul lui Dumnezeu, cununi ale ovaționării divine strălucesc pe capul Său minunat, și noi recunoaștem aceasta cu recunoștință și bucurie. Dar ne dăm noi seama, de ce este El acolo? De la sine înțeles, El este acolo, deoarece este bucuria Tatălui să-L onoreze; de la sine înțeles, El este acolo pentru că El este mai mult decât oricine demn să ocupe acest loc al slavei privilegiate; de la sine înțeles, El este acolo, pentru că în tot universul nu există un loc mai potrivit pentru El, decât locul la dreapta Maiestății în înălțime, pentru El, Cel care a împlinit desăvârșit voia lui Dumnezeu, făcând curățirea păcatelor. Dar este acolo, și pentru că lumea L-a lepădat, pentru că ea L-a alungat din mijlocul ei, atârându-L pe lemnul blestemat. Înălțarea Sa la cer, este răspunsul minunat al lui Dumnezeu la ocară pe care lumea în ura ei a aruncat-o asupra Lui.

Să privim adevărul mare și serios, s-o facem în prezența lui Dumnezeu și să dăm loc în sufletele noastre însemnătății lui – însemnătății crucii lui Hristos. În apostolul Pavel vedem un om, a cărui viață a stat sub deplina impresie creată de cruce. »În ce mă privește, departe de mine gândul«, a zis el, »să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume« (Galateni 6, 14). El nu a vrut să devină trădătorul Domnului său, primind onoare din partea lumii, care a răstignit pe Domnul. Umblarea lui pe pământ a avut un singur scop mare, să câștige inimile oamenilor pentru Acela care a umplut inima lui cu bucurie și adorare; ca ei să devină ca el: »nu din această lume«, așa cum nici Hristos n-a fost din această lume. Să mergem pe același drum și să-I spunem Aceluia care ne-a iubit așa de mult, că S-a dat pe Sine pentru noi: »Îmi leg ocară Ta pe fruntea mea, ca să rămân păzit de lume și de toți cei care merg împreună cu ea.»

Mărturisirea este drumul spre reabilitare. »Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire« (1 Ioan 1, 9).

Dar și alte lucruri, în afară de lucrurile lumești, strică muzica și întristează pe Duhul Sfânt: trăirea pentru sine însuși, gânduri aspre și cuvinte tăioase despre semenii noștri, un duh care nu se lasă înduplecat, indiferența față de cerințele lui Hristos. Fiecare dintre noi știe unde a greșit, și acolo unde este greșeală, este nevoie și de repararea greșelii. Ce mângâietor este să ști, că Domnul în dragostea Sa nemărginită este foarte aproape de noi .

Dar El vrea ca sinceritatea să fie în inima noastră. Acolo trebuie să înceapă mărturisirea și renunțarea la tot ce nu este de la Dumnezeu.

Dar acolo unde are loc o astfel de mărturisire, acolo are loc și refacerea părtășiei cu Dumnezeu, și Duhul Sfânt ne va aduce iarăși în armonie cu Dumnezeu, făcând ca Hristos să fie pentru noi totul și în toate. Dacă Îi facem loc, El ne va duce în armonie deplină cu Hristos în slavă, precum și într-o relație corectă cu lumea. Atunci El va face ca fiecare ton al existenței noastre să răsună spre slava lui Dumnezeu.

Atunci fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu va fi prețios pentru noi și apele de înviore vor curge din izvorul viu în viața noastră spre binele tuturor și va face viața noastră să aducă rod pentru Dumnezeu și binecuvântare pentru oameni.